TEATRUL ÎN COMUNISM

Coleg de generație cu Florin Piersic, Toma Caragiu, Victor Rebenciuc, Ilinca Tomoroveanu și alții, student al Mariettei Sadova, Dumitru Furdui a lăsat posterității nu numai o inedită istorie a teatrului românesc, din anii comunismului, ci și un eseu despre arta teatrală în comunism, culisele Institutului de artă teatrală și cinematografică Ion Luca Caragiale, amănunte picante din viața marilor actori ai vremii și a studenților în teatru sau cinematografie, ce se puteau trezi pușcăriași la diribau, pentru ghinionul de a se fi găsit unde nu trebuia, exact când nu trebuia! Pentru așa ghinion, în contextul revoltei anticomuniste maghiare (octombrie/noiembrie 1956), autorul a fost condamnat la banala reeducare securisto-administrativă, de atunci, executată pe șantierul concentraționaro-comunist al hidrocentralei V. I. Lenin (Bicaz).

Apariția celor două volume (1999) a nemulțumit câțiva iudeo-globaliști mai negri, probabil, în cerul gurii, din Uniunea Scriitorilor și alte oficine securisto-culturale dejiste, ale Bucureștiului anilor cincizeci. Nemulțumiți pe motive de ”antisemitism”, ceea ce ar afecta grav, se pare, paralelismul căilor ferate, al meridianelor și paralelelor pământului, cele spuse de actorul Furdui nu erau pe placul tuturor vitregiților de talent, care, după linșajul revoluționar al soților Ceaușescu, erau gata să se dea în petic făcându-și nevoile pe scenă, anticipând wokismul afro-american și măreața ideologie lgbtq, care, slavă Domnului, ne-au ajuns din urmă. Între timp. Nimic de mirare. Pe scenă, onania verbală se dubla cu cea orgasmică, dacă nu în comunism cel puțin în decada de după prăbușirea acestuia.

Nu toți actorii erau talentați. Unii erau mai curând tari în tați, unchi, mătuși, inclusiv în Țara Sfântă, de unde un anumit prim-ministru primea milioane-aur de la Mătușa Tamara – ține-o Dumnezeu sănătoasă, pentru nepoții și strănepoții Kahalului. Titlurile unor capitole precum ”*Trăiți cu minciuni, spuneți minciuni, de mâncat o să mâncați tot minciuni*” (vol. II), ”*Mafia iudeo-comunistă din prima decadă talmudică*”, ”*Dacă e să scriu în această carte numai de bine*…” (Vol. I) mărturisesc realități pe care cele șapte pagini intitulate ”*Actorul generației noastre*”, de Victor Frunză, n-au reușit să le șteargă, nici să le atenueze.

Mai ales că, prin chiar acest cuvânt, de o bizarerie și imprudență greu explicabilă, Victor Frunză lăsa să se înțeleagă nu numai dezamăgirea că n-a publicat el această carte, ci și că știe ”ceva” despre controversatul ”Zbor”, al autorului, pe fereastra apartamentului său, de la etajul opt, al unui bloc din arondismentul 15, al Parisului. Nu toți prietenii și simpatizanții actorului Dumitru Furdui au crezut în sinuciderea acestuia. La fel de sigur este că, potrivit lui Victor Frunză, automatul editurii sale ar fi înregistrat un incredibil mesaj ***”Zboară! Zboară! Zboară”*** în luna, ziua și ora la care Dumitru Furdui s-ar fi aruncat pe fereastra apartamentului său parizian.

Pe de altă parte, tot în cuvântul său,”*Actorul generației noastre*” (p. 317-322, vol. II), Victor Frunză pretinde că, printr-o ultimă scrisoare, Dumitru Furdui i-ar fi încredințat, ”*parcă într-o disperare de adio*”, îngrijirea finală a cărții de față. Foarte curios. Din perspectiva, probabilă, a unei zdruncinări mintale de neînțeles, Victor Frunză pretinde că ”În privința cărții, i-am împlinit dorința” (p. 322, vol II).

Nu știm dacă, într-adevăr, publicarea cărții de față ar fi fost ultima dorință a actorului Dumitru Furdui. Este însă sigur că, ultimă sau neultimă, dorința actorului Dumitru Furdui, de a i se publica ***TEATRUL ÎN COMUNISM*** i-a fost împlinită nu de Editura Victor Frunză ci de LIBRĂRIA ROMÂNEASCĂ ANTITOTALITARĂ din Paris (LAR) și fundația FRONDE, din Alba Iulia, după cum arată coperțile celor două volume, căsuța editorială și numărul ISBN de la pagina 6 (vol. I ca și vol. II).

De altfel, prin C***ontractul de Editare***, semnat de actorul Dumitru Furdui cu directorul Librăriei Românești din Paris, și al fundației franco-române FRONDE (Paris, 31 dec. 1996), articolul 1 stipula că autorul acordă editorului dreptul exclusiv de a publica și comercializa opera intitulată ***Teatrul în comunism***.

Același Contract de Editare prevedea că autorul acordă editorului dreptul de preferință pentru editarea operelor sale viitoare, drept ce nu putea depăși numărul de cinci alte opere, nici termenul de cinci ani de la data semnării zisului Contract de Editare. Între Contractul de Editare, semnat de autor, și afirmația lui Victor Frunză (p. 322, vol II), că Dumitru Furdui i-ar fi încredințat, ”parcă într-o disperare de adio”, îngrijirea finală a operei ***Teatrul în comunism***, orice autoritate juridică sau morală va trebui să țină seamă de contractul semnat, nu de afirmația, probabil sinceră, a regretatului scriitor și editor Victor Frunză, care a visat, probabil, ”*disperarea de adio*” și ”*îngrijirea finală*” a ***Teatrului în comunism***.

După respectuoasa tăcere de un sfert de veac, de la sinuciderea sau asasinarea actorului Dumitru Furdui (Paris, aprilie 1998), deținătorii drepturilor Librăriei Românești Antitotalitare (LAR) din Paris ne-au acordat privilegiul de a face public **CONTRACTUL EDITORIAL** semnat de autorul acestei cărți cu directorul LAR, profesorul George Piscoci-Dănescu. Cumpărătorii celor două volume, ***TEATRUL ÎN COMUNISM***, vor vedea fotocopia Contractului editorial semnat de actorul Dumitru Furdui, cu directorul LAR, profesorul George Piscoci-Dănescu.

Foarte curios, ceva mai înainte, tot la Paris, alt prieten al directorului LAR, profesorul și scriitorul israelo-elvețian-franco-maghiar, ARON MONUS, a fost aruncat tot de la etajul opt al apartamentului său profesoral din Campusul Universitar Paris (Boulevard dea Marechaux, arondismentul XIV). După cum povestește el însuși, în volumul publicat ulterior (***LES SECRETS DE L'EMPIRE NIETZSCHEEN*** (PARIS, 1997), aruncat fiind pe fereastra apartamentului său de la etajul opt, israelo-elvețianul-franco-maghiarul Aron Monus și-a agățat vestonul în antena TV a apartamentului de sub el, etajul cinci, trezindu-se pe balconul respectiv.

Cine l-a aruncat de la etajul opt pe israelo-elvețianul-franco-maghiarul Aron Monus? După cum declară Monus însuși, în volumul indicat, el a fost aruncat pe geam de trei emisari ai ordinului masonic Marele Orient din Paris (rue Cadet, arondismentul 9), cu care discutase frățește (frăție masonică!) câteva ore în șir, posibila rezolvare a unui litigiu financiar, în care, la data respectivă era implicat și președintele Franței, François MITTERAND, citat la Tribunalul Masonic (Grand Orient) cât și la Tribunalul Grande Instance, din Paris, în procesele ce au urmat (povestite de Monus în ***Secretele Imperiului nietzschean***).

Dumitru Furdui și Aron Monus nu se cunoșteau între ei, cel puțin așa se crede. Amândoi erau prieteni cu directorul LAR, profesorul George Piscoci-Dănescu, care adesea petrecea, cu unul sau cu celălalt, o seară la unul din cele două restaurante italienești din Place de l'Estrapade (în spatele primăriei arondismentului V din Paris). Fără să se consulte unul cu celălalt (căci nu se cunoșteau),

cei doi interveniseră, cum crezuseră de cuviință, în favoarea directorului LAR, pe când acesta primea zilnic amenințări cu moartea, tăierea împrejur și alte grațiozități iudaice, din partea unor cercuri teroriste româno-sioniste, inspirate și manipulate, probabil, de MOSSAD.

Unele din aceste amenințări au devenit atentate reale (povestite de Piscoci-Dănescu în ***Miturile fondatoare ale politicii israeliene***) soldate cu devastarea repetată a Librăriei Românești Antitotalitare, rănirea lui George Piscoci-Dănescu și a doi dintre colaboratorii salariați ai librăriei și editurii sale.

Furdui intervenise pe lângă Marele Venerabil 33, SCHAPIRA, pe lângă prințul Ghica, profesor de Fizică și vrednic colaborator-turnător al Prefecturii de Poliție din Paris, pe lângă Venerabilul 30 GLNF Musceleanu, care făceau ochi dulci librarului, George Piscoci Dănescu, ce tradusese și publicase în franceză pe filosoful Lucian Blaga, organizase un Colocviu Internațional Blaga în Sorbona, publicase *Miturile fondatoare ale lui Israel*, ***Holocaustul sufletelor*** piteștene, manifestându-se onorabil în câmpul culturii franco-române și europene, prin însăși înființarea, pe propriile-i riscuri și cheltuieli, a Librăriei Românești Antitotalitare, singura librărie românească, înființată vreodată, de români, în Occident. Venerabilii masoni Schapira și Muscelanu promiteau librarului o ”Situație”, în Sorbona sau te miri unde, dar Piscoci-Dănescu se ocupa de masonerie, jidănime, Protocoale și altele, din pură curiozitate intelectuală, fără intenții de natură a realiza vreo închiaburire în cultură. Normal. Dacă nici masoneria nu știe aranja situații, atunci nici Dumnezeu din cer nu știe!

Vreme de trei ani, directorul LAR și-a condus librăria nu cu gândul la situații și privilegii ci cu pistolul la brâu, apărându-se zi și noapte, contra terorismului intelectual iudeo-francez și a agenților români manipulați de prințul iudeofil Ghica. Procedând astfel, Piscoci Dănescu repeta haiducia editorială pariziană a altui editor-librar, Gilles Maliarakis, grec de origine, proprietarul faimoasei Librairie Française, situată la numărul 27, rue de l’Abbé Grégoire (arondismentul VI).

Cei doi librari și alți câțiva, unii încă activi, ar avea multe de spus despre modul în care, în ultimii cincizeci de ani, Franța a reușit excelenta și monumentala africanizare, dublată de o și mai superbă musulmanizare, Franța renunțând astfel la situația și poziția ei milenară de ***Fille aînée de l’Eglise*** (Fiica cea mare a Bisericii), în favoarea celei de ***Fecior năzdrăvan al lui Allah*, tăietor de capete omenești, după plac**.

Bineînțeles, pe noi, românii, slavă Domnului, nu ne interesează africanizarea, nici musulmanizarea. Până una, alta. De ce? Simplu! Conform principiului ș-altă dată, ș-altă dată o s-o facem și mai lată, sub conducerea înțelepților dulapi și politruci pe care îi merităm aproape din plin, noi românii vom face cea mai *nec plus ultra* africanizare/musulmanizare și ce-o mai vrea Tanti Europa, ajunsă de acum la mofturile menopauzei. Când va fi să fie, vom face o africanizare și o musulmanizare să stea și mâța în coadă, să moară de ciudă Orban, la Budapesta, Putin la Moscova, Biden a zecea oară, Zelensky la Kiev, dacă nu cumva, mai grăbit, cum pare, acesta din urmă va zbura cu vreo rachetă opt focoase glorioase, covid-trase, vaccinoase, în opturi și optimi de cine știe ce fraude culturale și glorioase prăbușiri finale. Opt etaje, opt focoase, opt la tot ce *Zboară! Zboară! Zboară!,* vorba regretatului Victor Frunză. Acestea fiind spuse, despre morți numai bine!

ProSiContra@protonmail.com

Preț 80 Lei (2 vol.)